

Ο Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης) συνομιλεί στο χειρουργείο με Αγίους

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

“Ο Όσιος Ιάκωβος ο εν Ευβοία συνομιλεί στο χειρουργείο με τον Όσιο Ιωάννη τον Ρώσο και τον Όσιο Δαυίδ”

Στις 2 Οκτωβρίου 1967 με πήγανε στην κλινική του κ. Σούλα. Μοῦ κάνανε τέσσερις ἐγχειρήσεις σοβαρές σ’ ἓνα σημεῖο πολὺ σοβαρό.

Προτοῦ ὅμως νὰ με βάλουν στὸ χειρουργεῖο, ἐγὼ ἔκανα προσευχὴ στὸν Ἅγιο Δαυίδ:

– Ἁγιέ μου Δαυίδ, τοῦ λέγω, νὰ ἀσφαλίσῃς τὸ Μοναστήρι σου καὶ σὲ ἓνα τέταρτο νὰ φθάσῃς στὴ Χαλκίδα νὰ με βοηθήσῃς, γιατί θὰ μπῶ στὸ χειρουργεῖο καὶ εἶμαι πολὺ σοβαρά. Νὰ ἔρθῃς Ἁγιέ μου στὴ Χαλκίδα νὰ με βοηθήσῃς. Μὴ ξεχνᾷς, ὅπως θὰ περνᾷς ἀπὸ τὸ Προκόπι Εὐβοίας -νόμιζα πὼς ἦταν κανένας ἄνθρωπος καὶ θὰ περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ, ἔτσι πίστευα γιὰ τὸν Ἅγιο- πέρασε καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Ρώσου καὶ νὰ τοῦ πῆς νὰ ῥθεῖ νὰ με βοηθήσῃ. Ἐσᾶς τοὺς δυὸ γιατροὺς καλῶ, ὅσο καλὸς κι ἂν εἶναι ὁ κύριος Καλοχέρης, ὁ χειρουργός, εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐσεῖς εἶστε Ἅγιοι. Ἐγὼ πιστεύω στὴ Χάρη σας, θὰ με βοηθήσετε. Σᾶς παρακαλῶ, Ἁγιέ μου Δαυίδ, σὲ ἓνα τέταρτο νὰ φθάσῃς.

Ἐνῶ ἔκανα τὴν προσευχή μου ἦρθαν ὁ Γέροντας π. Νικόδημος, ὁ π. Χριστόδουλος,

ὁ κύριος Ἰωάννου καὶ κάτι ἄλλοι καθηγητές, ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, ποὺ μὲ γνωρίζανε καὶ καθίσανε στὸ δωμάτιο.

Στὸ δωμάτιο ἤμουνα μόνος μου. Σὲ 5 λεπτά τῆς ὥρας μπαίνουν δυὸ ρασοφόροι, ἕνας Γέροντας σὰν τὸν π. Σεραφεῖμ μὲ γενειάδα λευκή, μὲ τὸ κουκούλι του καὶ ἰδρωμένος καὶ ἕνα παλληκάρι, ἕνας ἱερεὺς σὰν τὸν π. Χριστόδουλο μὲ τὸ ράσο, μὲ τὸ καλυμμαύχι του καὶ μοῦ λέει ὁ Γέροντας:

– Τί ἔχεις, Ἰάκωβέ μου;

– Τί νὰ ‘χῶ, πάτερ μου; Σοβαρὰ ἄρρωστος εἶμαι. Πρόκειται νὰ μὲ πᾶνε στὸ χειρουργεῖο.

– Ἄκουσε, μοῦ λέει, ποιоὺς κάλεσες; Αὐτοὺς ποὺ κάλεσες ἦρθαν νὰ σὲ βοηθήσουν. Μὴ ντρέπεσαι, μὴ φοβᾶσαι, ἐμεῖς ἦρθαμε νὰ σὲ βοηθήσουμε. Ἀπὸ ἐδῶ ὁ Γέροντας Δαυὶδ καὶ ἔδειξε τὸν ἑαυτό του. Ἀπὸ δῶ ὁ Ἰωάννης ὁ Ρῶσσος καὶ Ὁμολογητής. Μᾶς κάλεσες καὶ ἦρθαμε νὰ σὲ βοηθήσουμε.

Τί νὰ πῶ ἐγώ! Λέω στοὺς πατέρες.

– Πατέρες μου, βλέπετε; Ἀπὸ δῶ ὁ Ὅσιος Δαυὶδ καὶ ἀπὸ δῶ ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ρῶσσος ὁ Ὁμολογητής, ἦρθαν νὰ μὲ βοηθήσουν.

– Πάτερ μου, λέει ὁ π. Νικόδημος, σοὺ ἔστριψε τὸ μυαλὸ καὶ βλέπεις φαντασίες μπροστά σου, παπάδες καὶ καλογέρους καὶ ζαλίστηκες; Θὰ σὲ πᾶνε στὸ χειρουργεῖο νὰ σὲ ξεντύσουν, νομίζεις ὅτι θὰ σὲ πᾶνε ὅπως εἶσαι ντυμένος;

Ἐγὼ ἤμουν ντυμένος μὲ τὸ ἀντερί, δὲν ἤξερα τί ἐστὶ ἐγχείρηση καὶ χειρουργεῖο.

– Ὅχι, πάτερ μου, μὲ συγχωρεῖτε, λέω στὸ Γέροντα. Δὲ ζαλίστηκα πάτερ μου, οὔτε φαντασίες βλέπω. Δὲν τοὺς βλέπετε ἐσεῖς; Ἐγὼ τοὺς βλέπω.

Καὶ ἐνῶ μιλοῦσα μὲ τὸν πάτερ Νικόδημο οἱ δυὸ Ἅγιοι παρέμειναν ἐκεῖ στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς κλινικῆς. Ἦταν 4 ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα, στὶς 4 Ὀκτωβρίου τοῦ 1967.

Ὁ Γέροντας π. Νικόδημός μου λέει:

– Πάτερ μου, ἐγὼ δὲν τοὺς βλέπω.

– Πάτερ μου, τοῦ λέγω, προτοῦ νὰ ‘ρθεῖτε ἐσεῖς, ἔκανα προσευχή, τοὺς κάλεσα τοὺς Ἁγίους νὰ ‘ρθοῦν, νὰ μὲ βοηθήσουν, καὶ ἦρθε ὁ Ὅσιος Δαυὶδ καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ρῶσσος, δὲν τοὺς βλέπετε, ποῦ εἶναι ζωντανοὶ μπροστά μου; Δὲν τοὺς βλέπετε ἐσεῖς. Ἐγὼ τοὺς βλέπω, πάτερ μου!

– Ἄντε τώρα ἄστα αὐτά, πάτερ Ἰάκωβε, λέει, μὴ λὲς ἀνοησίες, ποὺ εἶναι οἱ παπάδες καὶ ποῦ εἶναι οἱ καλόγεροι; Τί σ’ ἔπιασε, πάτερ μου, καὶ σ’ ἀκούει κι ὁ κόσμος ἐδῶ πέρα!

Ἐγὼ δὲ μίλησα, ἔκανα τὸ σταυρό μου καὶ ἀκούω καὶ μοῦ λέει ὁ Γέροντας Δαυίδ:

– Μὴ στεναχωρεῖσαι, πάτερ μου, ἐμεῖς ἦρθαμε νὰ σὲ βοηθήσουμε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φύγανε.

Δὲν ἦταν, παιδιὰ μου, φαντάσματα, δὲν ἦταν δαιμονικὰ πράγματα. Ἐρχεται μετὰ ἕνα παιδὶ καὶ μοῦ λέει:

- Πάτερ, σήκω νὰ πᾶμε κάπου.
- Παιδί μου, ποὺ νὰ πάω, μὲ συγχωρεῖτε, ἐγὼ εἶμαι ἄρρωστος, πάσχω.
- Μοῦ εἶπε ὁ κύριος Καλοχέρης νὰ σὲ συνοδεύσω, νὰ σὲ πάω πάνω στὸ χειρουργεῖο, νὰ σὲ ἐγχειρήσουν, πάτερ, μοῦ λέγει.
Πῆγα κι ἐγὼ μὲ τὸ παιδί. Ἦταν ἓνα ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο. Ἀνέβηκα πάνω σὲ ἓνα τραπέζι, ἦταν ἐκεῖ ἓνας νέος ἄνθρωπος, γιατρὸς ἦταν καὶ μοῦ ἔκανε κάτι στὰ χέρια καὶ μετὰ μία ἔνεση, γιὰ νὰ κοιμηθῶ.
Λοιπόν, παιδιά μου, τοὺς εἶδα τοὺς Ἁγίους, ἦταν δίπλα οἱ Ἅγιοι καὶ οἱ δυό. Ξαφνικὰ ἀκούω τὸ γιατρὸ ποὺ λέγει: «σύντομα κίνδυνος θάνατος». Μοῦ κόψανε τὰ ροῦχα μου, γιατί πῆγα μὲ τὰ ροῦχα στὸ χειρουργεῖο. Ἀντὶ γιὰ μία ἐγχείρηση πρέπει νὰ κάνουμε τέσσερις ἐγχειρήσεις, λέει ὁ κύριος Καλοχέρης. Μετὰ ἀπὸ 15 μέρες βγῆκα ἀπ’ τὸ νοσοκομεῖο.

Απόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο “Ἐνας σύγχρονος Ἅγιος ὁ Ὁσίος Ιάκωβος (Τσαλίκης), Ἐκδοση τῶν Πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Οσίου Δαυίδ Γέροντος, Λίμνη Εὐβοίας 2018.